

[Handelsministeren.]

ter end kan være — set ud fra denne synsvinkel forfejlet. Forslaget hviler på en tankegang, som i sin logiske konsekvens ville betyde økonomisk stagnation, og som ikke har ret meget at gøre med udvikling og økonomisk vækst. Udvikling og økonomisk vækst forudsætter nemlig uundgåeligt, at de produktive ressourcer er bevægelige, er mobile, således at produktionsfaktorerne hele tiden er i stand til og har en tilskyndelse til at søge bort fra de områder, hvor der af den ene eller anden grund er stagnation, over til områder, hvor der er muligheder for ekspansion. Fjerner man, eller lægger man bånd på denne mobilitet, denne bevægelighed, bringer man på længere sigt både den økonomiske vækst og den fulde beskæftigelse i fare.

Heri ligger svagheden ved det i øvrigt sikkert velmente forslag til folketingsbeslutning. Forslaget synes båret af den hovedtanke, at blot man sikrer fuld beskæftigelse på de områder og i de virksomheder, hvor arbejdskraften i dag finder anvendelse, vil den fulde beskæftigelse som helhed kunne bevares. Så let er det imidlertid ikke. Økonomisk vækst og fuld beskæftigelse er på lang sigt uløseligt knyttet til de incitamenter, der får arbejdskraft og kapital til at flytte fra områder af erhvervslivet med svigtende beskæftigelse og indtjeningsmuligheder til områder, hvor beskæftigelses- og indtjeningsmulighederne er voksende.

De her nævnte betragtninger er jo ingenlunde ensbetydende med, at staten bør forholde sig passiv i denne proces. For det første kan man ved en hensigtsmæssig erhvervs politik fremme den økonomiske vækst, og for det andet kan omstillingsprocessen få et sådant forløb, at den rejser sociale problemer, der kan nødvendiggøre afbødende indgreb fra det offentliges side.

Inden for den økonomiske politik er der eksempler fra begge områder.

Her vil jeg nævne egnsudviklingsloven, vi netop har haft til endelig vedtagelse, som et eksempel på en statslig støtte til erhvervslivet, der er motiveret i et positivt vækstsynspunkt. Her er et område, hvor udviklingssynspunkter taler for at yde en sådan bistand. Landbrugsstøtten kan vel i et ikke ringe omfang anskues som et eksem-

pel på en statslig støtteforanstaltning, der er rimelig for at afbøde de omfattende sociale forringelser, som et helt erhverv ellers måtte lide som følge af en, kan man sige, uforskyldt forringelse af dets eksportmuligheder. Og hertil kommer, at hensynet til vor eventuelle indtræden i fællesmarkedet taler for, at vi søger at bevare landbruget og dets produktionsapparat så intakt som muligt.

Ud fra visse målsætninger kan det altså være velmotiveret, at staten yder en sådan finansiel støtte. Men når det sker, må det være ud fra et positivt vækstsynspunkt og ikke fortrinsvis en støtte for nødlidende virksomheder, således som forslaget fra socialistisk folkeparti synes at tilstræbe. Uanset de reservationer, bemærkningerne til forslaget indeholder om hensynet til en naturlig økonomisk tilpasning, ville gennemførelsen af forslaget være ensbetydende med oprettelsen af en slags statslig ambulance-tjeneste for nødlidende virksomheder. Men det kan ikke, og det bør ikke være sådan, at nødlidende virksomheder, blot fordi de er store, kan gøre krav på en sådan statslig ambulancetjeneste.

Socialistisk folkeparti har muligvis haft det svenske forslag om et statsligt kreditinstitut til finansiering af særlige investeringer inden for erhvervslivet i tankerne, da forslaget blev fremsat. Hvis det skulle være tilfældet, har de danske forslagsstillere, har socialistisk folkeparti vist nok ikke helt fået fat på det væsentlige i det svenske forslag. Jeg kunne forestille mig, at den svenske regering nødig ville vedkende sig slægtskab mellem dens forslag og det her for tinget foreliggende forslag. Efter det svenske forslag er der jo — og det er helt afgørende — tale om særlige finansielle foranstaltninger for at fremme rationalisering, strukturtilpasning og udvikling inden for de dynamiske dele af næringslivet — altså en ekspansiv og vækstfremmende målsætning — i modsætning til det her foreliggende forslag, som efter vor opfattelse peger i retning af stagnation og fastholden af produktionsfaktorerne i virksomheder og erhverv, hvor de nu engang er blevet anbragt.

Overførsel af speciel arbejdskraft fra virksomheder og erhverv i stagnation til områder i vækst frembyder særlige problemer.